

Austatud isad ja vanaisad!

Head kuulajad siin Estonia saalis ning kõigis Eesti kodudes.

Ilma isata poleks kedagi meist siin olemas. See inimlik tõdemus tõstab isa emaga võrdväärsele kohale. On nad ju mõlemad elu andjad.

Kuid see jagab võrdselt ka ema ja isa vastutuste oma laste ning oma pere käekäigu ees. Ja siit omakorda tuleneb meie – nii igaühe kui ühiskonna – kohustus märgata ja toetada ka isasid.

Võiksime tunde ja tunde rääkida, et eesti mehed vajavad rohkem tervislikku toitu, enam liikumist ja vähem alkoholi. Aga me teame seda rääkimatagi. Nõnda mõtlesingi, et pöördun seekord hoopis laste poole. Kasutades majanduslik-suhtekorralduslikku terminoloogiat – on ju isaduse sihtgrupp eelkõige nemad. Järelikult teavad lapsed ka kõige paremini, missuguseid omadusi evib ja käitumismustreid harrastab üks maailma parim isa. Toon teile selleks kimbu meie pere kooli esimeste klasside poiste ja tüdrukute mõtteid, kirja panduna mina-vormis:

Niisiis. Ideaalse isa retsept:

Hommikul kõige parem isa ärkab, aga vahel ka põõnab ning teinekord isegi kauem kui mina. Vahel ta ei suudagi tõusta. Mõnikord ta norskab väga kõvasti. Siis tuleb ta mind kalliga äratama, teeb mõnikord putru, sööb ja loeb lehte. Ideaalne isa räägib hommikuti emaga ning võimleb.

Tööl on ideaalne isa arvutis, ei valeta, juhib autot, koori, traktorit, riiki. Tööl on ta ka väsinud ja õnnelik. Mina olen õnnelik, kui ta üldse tööle ei lähe.

Pärast tööd tuleb isa koju, läheb trenni, on rõõmus, tahab magada, süüa, kohvikusse minna.

Agaga peab minema poodi. Veel veab isa autost kotte tuppa, läheb arvutisse ja teeb tööd. Üldiselt – isa teeb seda, mida vaja.

Igal õhtul on kõige parem isa kodus, teeb ikka tööd, sööb, mängib minuga malet, on põhimõtteliselt arvutis, arvutis ja arvutis. Vahel paneb mind magama. Või jääb ise teleka ette magama.

Kõige parem isa armastab kõige rohkem oma naist, magada ja süüa. Ka kitarri mängida ja – rahu saada. Siis armastab ta oma peret, kassi ja emmet, tegelikult – meid kõiki. Nii mõnigi suurepärase isa armastab aga üle kõige küüsi närida ning kingitusi saada. Talle meeldib ka kodus olla, lahe olla ja lihtsalt olla.

Väga harva üks hea isa ei mängi minuga, harva käib ta ka ooperis, kinos, õues ja poes. Tööd ja süüa teeb ta samuti harva, ning riidleb minuga harva, harva. Harva jääb ta nii sügavasti mõttesse, et ei kuule mitte midagi. Ja lööb ta ka mind väga harva.

Hea tujuga isa mängib, magab, kallistab meid, käib ringi, teeb pannkooke, läheb kavalaks, muutub rõõmsaks, naerab, naerab, naerab... Ja hakkab naerust nutma. Üldiselt – hea tujuga on isa õnnelik.

Koristamine isale meeldib ja ei meeldi. Tegelikult eriti ei meeldi. Ja kui aus olla – ÜLDSE EI MEELDI.

Hea isa retsept sai nüüd pikk ja põhjalik. Tegelikult ei oota lapsed midagi keerulist. Lubatud on päris palju tööd teha. Kui tööd ei ole, ei muutu isa seetõttu lapse silmis kehvemaks, vaid vahel isegi paremaks. Nõrkushetked on kõigil olemas ja laps saab sellest aru. Lubatud on isegi laisklemine ja norskamine. Tohib olla väsinud. Tohib nutta. Tohib naerda, lausa pisarateni välja. Ainuke, mida lapsed kindlasti ootavad, on see, et isa tuleks koju ja kallistaks. Kas või hilja, aga ikkagi.

Ma loodan väga, et ükskord hakkab vähenema nende laste hulk, kes pikisilmi ootavad, et isadepäev läbi saaks. Sest oma isa nad ei mäleta. Ja tänan südamest neid suure hingega

isaid ja vanaisaid, kes teiste, vanemad kaotanud või hüljatud laste kasvatamise oma õlgadele võtnud.

Ja ikkagi, isa kes on läinud, võib alati tagasi tulla. Isa, kes pahandust teinud – andeks paluda. Kes tunneb, et tahab aega tagasi pöörata ja heaks isaks hakata – lugege tähelepanelikult seda ideaalse isa retsepti. See kõik pole üldsegi raske! Ning ka meie – suureks kasvanud lapsed, jääme oma vanematele alati lasteks. Nii on meie kohus pakkuda oma isadele tuge ja mõistmist, vajadusel andestustki.

Kõik isad elavad edasi oma lastes. See on suur privileeg, aga ka kohustus ja vastastikune vastutus. Maailma kõige suurem rõõm ning lihtsalt – üks elu ime!

Jõudu ja rõõmu teile, kallid head isad!